

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 392. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529612278320/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

det maa være os tilladt her at giengive med vore egne Ord, og at fuldstændiggjøre med, hvad vi paa andre Veie have erfaret.

Et Par Aar før Polen ganske tabte sin Selvstændighed, da Litowski endnu levede ved Kong Stanislaus's Hof, besøgte han ofte den mægtige Grev M. . . , en af Hovedmændene for det russiske Partie. I dennes Huus levede en ung og deilig Pige, der efter Rygtet var en Frugt af en Kiærlighedsforbindelse, Greven havde havt i det sydlige Frankerig. Saameget er vist, at hun allerede i sin Barndom var kommen i Grevens Huus, hvor hun siden, ved sin Elskværdighed og Skiønhed, vel ogsaa ved sit Coquetterie, udøvede et stort Herredømme og fortryllede alle Hierter. Blandt de unge Mænd, der beilede til hendes Gunst, var ogsaa Herr von Litowski, hvis Ydre var meget tiltrækkende, og som hun af den Grund foretrak for de fleste andre. Aldeles kunde han imidlertid ikke vinde hende, før han frasagde sig al Forbindelse med sine patriotisksindede Landsmænd, og lovede, saavidt muligt, at befordre Ruslands Planer. For dette Frafald lod hans Elskede, som Rygtet fortalte, ham heller ikke ubelønnet. Efter nogen Tid opvakte imidlertid den unge Dames Behagelyst og Coquetterie Litowskis Misfornøielse; da han nu tillige offentlig maatte høre den Bebreidelse, at han havde solgt sit Land for en Qvindes Skyld, trak han sig, uden dog at bryde sin Forbindelse med det russiske Partie, ganske tilbage fra hende. Noget efter reiste den unge Dame til Petersborg, hvor hun indgik en ægteskabelig Forbindelse med en russisk Adelsmand. Tolv Aar senere, da Litowski ogsaa var gift, og alt havde to Børn, besøgte han, for sin Sundheds Skyld, et Bad i Bøhmen.

392

Her traf han igjen sin forrige Elskerinde, hvis Mand nu var død, og der, for at ædsprede sig, havde foretaget en Reise til sit Fødeland, det sydlige Frankrig, hvorfra hun nu vendte tilbage. Ved Badet fornyedes den gamle Forbindelse, og først ved Sommerens Ende reiste Generalinde L..., saaledes hed Starostens Elskede, hjem til sine Eiendomme i det Indre af Rusland. Kort efter foretog hun sig en ny Reise til en Veninde, der blev indviet i Hemmeligheden. Efter flere Maaneder kom hun igjen tilbage, og skrev nu Starosten til og meldte ham Emilies Fødsel. Emilie blev opdraget i sine Forældres Religion; for Resten vidste hun ikke hvem de vare, og levede under et antaget Navn i Moderens Huus, indtil dennes Død, der indtraf i Emilies tyvende Aar. Den Afdødes Eiendomme deltes imellem hendes ægte Børn, og Emilie stod, da Moderen døde uden Testament, aldeles forladt tilbage. Derfor besluttede Starosten, paa den omtalte Venindes Tilskyndelse, at tage sin Datter i sit eget Huus, hvilken Beslutning han nu, efter sin Mening, uden Fare kunde udføre, da Adalbert var udenlands, og Casimir nylig var bleven gift. Neppe havde Emilie været nogle Maaneder hos den gamle Litowski, før hun saa aldeles vandt hans Yndest og Fortrolighed, at han spurgte hende til Raads i de vigtigste Sager, ja lidt efter lidt blev hendes Omgang ham en Nødvendighed, og han kunde ikke engang overtale sig til at skille sig fra hende, da han mærkede, at hendes Nærværelse blev farlig for Casimir. En af Grundene hertil var vel ogsaa den, at han ansaae Casimir for en egensindig Dreng, til hvem en saa klog og dannet Pige, som Emilie, umulig kunde fatte Kiærlighed. Overhovedet betragtede han i senere Aar den ungdommelige Kiærlighed som en Grille, der næres ved Lediggang, og let kan overvindes ved Arbeide og en alvorlig Villie. Denne

hans Yndlingsmening havde Emilie, da hun saae hans Glæde derover, saa ofte gientaget efter ham, og han var derved bleven saa overbeviist om hendes Klogskab, at han ganske rolig saae hende lege med Ilden, ja det smigrede endog hans faderlige Forfængelighed, naar hun kiæk og fri, lig et Væsen af en høiere Orden, der ikke kunde beskadiges af Flammerne, bevægede sig iblandt en Flok af Tilbedere.

Desmere forbausedes han derfor, da han, efter Alexandras Død, hørte af Emilies egen Mund, at hun elskede Casimir. Nu forandrede han pludselig sin Beslutning, og gjorde Alt, hvad der var ham muligt, for at adskille de Elskende; imidlertid kunde han ikke overtale sig til ligefrem at tilstaae sin Ungdomsforvildelse, thi en slig Tilstaaelse vilde, efter hans Formening, aldeles tilintetgjøre den faderlige Værdighed, som han ansaae det for nødvendigt strengt at vedligeholde.

Hvorledes Starostens Planer tilintetgjordes ved Emilies Snildhed, og hvorledes han nødtes til at betroe sin Hemmelighed til Czernim, have vi alt omtalt. Men i det han opløftede en Flig af det Slør, der hvilede over Emilies Fødsel, fordrede han tillige, at Czernim ikke skulde meddele hans Sønnen Hemmeligheden, derimod tillod han, at Emilie, hvis det var nødvendigt, maatte erfare den.

Fuld af Skræk over den frygtelige Giengjeldelse, der truede Starosten, ilede Czernim til sit Hiem, hvor de to Sødskende befandt sig. Czernim fiernede nu Casimir, hvis Heftighed han frygtede, derpaa indesluttede han sig med Emilie, og fortalte hende ligefrem Alt, hvad Starosten havde betroet ham. En hemmelig Rædsel rystedes hendes Legeme under denne Fortælling, hun hævede som et Espeløv, og blegnede, som et Liig, hun svarede kun lidet, men alt hendes Mod syntes fra det Øieblik knækket, en-

delig erklærede hun, at hun underkastede sig sin Faders Villie, og ilede, ledsaget af en tro Tiener, tilbage til det Indre af Rusland, hvorfra hun var kommen.

Da Casimir vendte tilbage, var Emilie allerede borte. Han kom aldeles ud af sig selv ved at høre hendes Flugt, han græd, som et Barn, forbandede sine Slægtninge, og svor, at han langt hellere vilde opgive baade dem og sit Fædreland, end han vilde opgive et eneste Haar paa Emilies Hoved. Da Czernim kort efter et Øieblik var fraværende, kastede Casimir sig paa sin Hest og red bort.

Hvor han red hen, vidste Czernim i Begyndelsen ikke, først nogen Tid efter modtog han i et Brev den Efterretning, at man havde seet Casimir i Constantins Hær.

Fra det Øieblik, Adalbert igjen havde funden Ro efter Leontines Bortførelse, syntes det, ligesom en højere Kraft bemægtigede sig hans Siæl, han tvivlede nu ikke længere paa Udfaldet af det store Foretagende, han anvendte Dagen til krigerske Øvelser, og om Aftenen læste han i militaire Skrifter, og søgte at erhverve sig de Kundskaber, der manglede ham. Dette var hans eneste Trøst i Leontines Fraværelse, og i det han saaledes bestandig handlede for det, fik Navnet Fædreland ogsaa for ham den høie Betydning, som det har for alle hans ædlere Landsmænd.

Af en lignende Iver besælede og Bonaventura, der nu blev Adalberts kæreteste Ven. Begge meldte sig til Tjeneste i Hæren som Frivillige.

Sex Uger vare nu forsvundne siden Leontines Bortførelse, og endnu hørte man Intet om hende. Adalbert og Bonaventura sukkede tidt derover, men